

[Thorvil Kristensen.]

7½ pct. i efterkrigsårene. Dette skyldes, at afskrivning og vedligeholdelse efter statistisk departements skøn, der naturligvis kun er et skøn, var omkring ved 11 pct. af nationalproduktet i 1930'erne, men mellem 13 og 14 pct., gennemsnitlig vel ca. 13½ pct., i efterkrigsårene.

Jeg finder anledning til at pege på det forhold, at der tilsyneladende i vor økonomi kræves en stigende andel af nationalproduktet til erstatning af det årlige slid på boliger og maskiner og anden kapitalmasse. Man kan spore en lignende tendens i andre lande, og det er det, der gør, at der stilles større krav til den årlige opsparing. Det hænger naturligvis sammen med, at jo længere vi i den moderne erhvervsudvikling kommer frem med hensyn til omfanget af vort produktionsapparat, des større krav stilles der alene til dets fornyelse, og des større indsats skal der til, hvis man udover fornyelsen også skal have en forøgelse, der kan give en større produktion og en forhøjet levestandard. Det er vel dette, der bl. a. forklarer det bemærkelsesværdige forhold både her og i mange andre lande, hvor det er undersøgt, at den stærke årlige stigning i produktionen pr. indbygger, som man konstaterede i industrialismens barndom, efterhånden mange steder er blevet noget afsvækket.

Jeg har nævnt disse ting sammen med det rent aktuelle, fordi det understreger det, som for mig er en afgørende betragtning, nemlig, at der i vort valutaproblem er to elementer. Der er et akut element, fordi vi i øjeblikket har et meget dårligt bytteforhold og meget, meget små reserver til at imødegå denne situation med, men der er også et langtidsmoment, et langtidsproblem, som vi ud fra lang tids erfaring må imødesee med nogen bekymring. Derfor må naturligvis også en fuldstændig løsning af vort valutaproblem være af dobbelt art. Vi må tage stilling til det akutte valutaproblem ved gennemførelse af forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Skal det hjælpe tilstrækkeligt, må de være betydelige, og det haster med at få dem gennemført. Men naturligvis må vi ikke herover glemme at få den sikring, som det er muligt at få, af en større fasthed i vor økonomiske politik fremover; vi vil hermed

bedre end hidtil være i stand til at tage langtidspølsen i betragtning.

Derfor har jeg også mange gange i de seneste måneder i taler både her og andre steder udtalt ønsket om at komme bort fra den svingende økonomiske politik, vi har haft i efterkrigstiden, over til en politik af større fasthed og kontinuitet. En vis stramning i finanspolitikken må åbenbart med vor svage opsparingsstilling være det normale her i landet i den periode, vi er inde i. Derfor var jeg glad for, at man i det udvalg, der har været nedsat til behandling af de foreliggende lovforslag, også kom ind på at drøfte statens udgiftspolitik på forskellige områder, ikke mindst på det område, der spiller en så stor og voksende rolle i disse år, nemlig hele boligpolitikken, boligstøttelovgivningen og huslejepolitikken.

Under de drøftelser, der fandt sted i udvalget, gjorde jeg for mit vedkommende, hvad jeg mente at kunne gøre for, at disse drøftelser skulle munde ud i en slags overenskomst, forståelse eller aftale, hvad man nu vil kalde det, mellem de fire partier i udvalget. Denne overenskomst eller forståelse skulle gå ud på, at med de forskelligheder, der ivoerigt kunne være i vore synspunkter, var vi enige om, at i en række år frem i tiden ville en forsigtig økonomisk politik være nødvendig. Vi talte i denne forbindelse om forskellige bespareelsesproblemer, men vi talte navnlig om huslejen, som det er nødvendigt at forhøje, ikke blot for at komme til en mere normal tilstand, sådan at vi kan ændre boligstøttepolitikken, men også fordi den kunstigt lave husleje utvivlsomt er en af de faktorer, der har bevirket et for stort forbrug her i landet. Vi talte i denne forbindelse tillige — og det skulle en sådan overenskomst eller forståelse også gå ud på — om en begrænsning af statens store og voksende udgifter til boligstøtten.

Venstres ordfører her i salen, det ærede medlem hr. Alfred Bøgh, har både i dag og forleden givet udtryk for, at venstre ønsker en reduktion med afvikling af denne boligstøtte for øje. Jeg deler dette synspunkt. Det drejer sig naturligvis foreløbig om at få bremserne sat i, og en overenskomst om et stykke vej fremover skulle der vel trods forskellige udgangspunkter, håbede jeg, være mulighed for, men meget vigtigt var